

Mijn moestuin en ik, aflevering 30

Ervaringen van een altijd lerende moestuinier

Het weer wordt guurder. Buiten bezig zijn doe ik nog wel, maar iets minder.

De winter is het seizoen voor binnenactiviteiten. Eindelijk uitgestelde klussen uitvoeren. De kledingkasten opruimen en lang niet gedragen kleding naar de kringloop brengen. Een muurtje verven. Een vloertje leggen. Maar ook de tijd nemen om een boek te lezen onder het genot van een beker warme chocolademelk. En wachten op een zonnige dag met pittige kou en sneeuw die tijdens een wandeling knerpt onder je schoenen. Want alleen maar binnen zitten

Rusteloosheid

Er zijn van die dagen dat ik het even niet weet. Dan ben ik onrustig en zit mezelf in de weg. Het is buiten te nat en winderig om naar de moestuin te gaan. Het noodzakelijke huishouden is grotendeels gedaan. De boodschappen voor de hele week zijn in huis gehaald.

Geen zin om te lezen, tv te kijken, piano te spelen, te internetten. Gewoon nergens zin in dus. Landerigheid alom.

De overgang

Niet de mijne. Die heb ik al jaren achter me gelaten.

De overgang van de lichte dagen van de zomer naar de donkere van herfst en winter. De overgang van lange dagen buiten kunnen zijn naar korte dagen binnen.

Het is herfst en binnenkort is het december, de maand van het sinterklaasfeest. We doen er thuis weinig aan, geen cadeaus, surprises en dat soort zaken. Maar ik haal toch wel typische sinterklaas lekkernijen in huis. De pepernoten wil ik dit keer zelf proberen te maken.

Na het feest van de Goedheiligman volgen de kerstdagen. Het is binnen de familie al jaren traditie dat zwager en schoonzus en manlief en ik om het jaar het kerstdiner verzorgen. Mijn schoonouders zijn op leeftijd. Een langdurig eetfestijn 's avonds is te vermoeiend geworden. Dus sinds vorig jaar is de kerstbrunch geïntroduceerd. Voor het eerst bij mijn schoonouders thuis, verzorgd door schoonzus, zwager en kinderen. Dit jaar zijn wij aan de beurt. Nu ben ik dus al weken bezig om een lijstje samen te stellen met hapjes die passen bij een kerstbrunch. Ik houd van koken en recepten uitproberen, dus het is geen straf.

Fijn is het dat onze zoon op tijd terug zal zijn van een opdracht in het buitenland.

Allemaal erg leuk.

Afscheid

Wat zeur je dan zult U misschien zeggen.

Niet dat ik last heb van vallende blaadjes en korte dagen. Geen winterblues. Maar toch. Zo aan het eind van het jaar wordt ik regelmatig overvallen door een bui van melancholie.

De natuur trakteert ons op bomen en struiken in vlamme kleuren ten afscheid.

Op ons tuincomplex zie je weinig mensen meer. In de moestuin is nog wel wat te oogsten en valt er best nog van alles te doen. Maar aan alles is te zien dat de tuin in rust gaat.

Ook de koeien van de boer staan inmiddels op stal. Een signaal dat de koude dagen komen. Ze te zien grazen gaf mij het gevoel van buiten zijn en rust. Het weiland is zonder hen zo leeg, ondanks de grote groepen ganzen.

Als ik op de tuin bezig ben, is het stil. Geen geluid te horen. De flats in de verte zijn gehuld in mist. Af en toe hoor ik een druppel op een blad vallen. Een roodborstje zingt het hoogste lied: hij bakent zijn territorium al af voor de komende lente of probeert hij al een vrouwtje te lokken? Mooi, dat zeker.

Maar toch: het is het afscheid moeten nemen van weer een seizoen tuinieren op mijn stukje grond, terwijl ik zo graag nog erin bezig wil zijn. De spanning van zien opkomen van wat ik hebt gezaaid. Het oogsten als beloning voor alle inspanningen. De gesprekken met andere tuiniers. Dat te moeten missen voor een paar maanden stemt een beetje treurig.

De schoonheid van een boom zonder blad

Afscheid van een tuinlid

Niet alleen afscheid van het tuinseizoen speelt dit keer een rol. Het plotselinge overlijden van Stefan Stojanovski bracht niet alleen bij mij, maar ook bij anderen een schok te weeg. Het is zo bizar en verdrietig. Het ene moment maak je een praatje met elkaar, het andere moment is hij er niet meer.

Stefan heb ik altijd erg aardig gevonden. Zo nu en dan kwam hij langs mijn tuin om te kijken hoe het ging. Daarbij gaf hij heel bescheiden advies dat ik graag opvolgde.

Hij gaf zaadjes van tomaten uit zijn moederland Macedonië.

Een paar jaar terug kreeg ik een stek van een witte druif van hem. De plant groeit goed en heeft dit jaar al aardig wat druiven opgebracht.

Stefan leerde me hoe ik de druif moet snoeien. Met extra zorg en aandacht verzorg ik nu de druivenstok. Het is fijn om een aandenken van hem op de tuin te hebben.

Ik zal zijn vriendelijkheid en bescheidenheid missen.

Zichtbare knoppen als voorjaarsbelofte

Eind en een nieuw begin

Geboren worden en sterven. Het leven is een kringloop.

De natuur gaat weliswaar in rust, maar bereidt zich voor op een nieuw seizoen. Planten sterven af. Bomen en struiken zijn bijna helemaal kaal. Maar hoe mooi zien zij er ook dan uit. De knoppen waaruit in de lente weer bloesems en bladeren zullen groeien zijn al te zien.

Insecten en dieren zoeken een schuilplaats en wachten het voorjaar af.

Ik ga een nieuw teeltplan maken en mijn zadenvoorraad inspecteren. Kijken wat er besteld moet worden voor het volgend jaar. Nieuwe plannen bedenken.

Aan het eind van het jaar met wat melancholie, maar ook weer met de hoopvolle gedachte aan een nieuw tuinseizoen wens ik iedereen

**mooie feestdagen,
een gezellige jaarwisseling en
een gezond en gelukkig 2018 toe!**

Mildred Steevensz, december 2017